

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de minister van Justitie,
appellant,

tegen de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Maastricht, van 28 juli 2010 in zaak nrs.
10/13905 en 10/13903 in het geding tussen:

en

de minister.

1. Procesverloop

Bij besluit van 13 april 2010 heeft de minister een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 28 juli 2010, verzonden op dezelfde dag, heeft de voorzieningenrechter, voor zover thans van belang, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de minister een nieuw besluit op de aanvraag neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister (thans: de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel) bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 25 augustus 2010, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Onder de minister wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorgangers.

2.2. In zijn grieven klaagt de minister, samengevat weergegeven, dat de voorzieningenrechter ten onrechte heeft overwogen dat, gelet op het feit dat er bijna vier maanden zijn verstreken tussen het moment waarop de vreemdeling te kennen heeft gegeven een asielverzoek in te willen dienen en het moment dat hij in staat is gesteld om zijn verzoek formeel in te dienen, niet gezegd kan worden dat de termijn bedoeld in artikel 4, tweede lid, van de Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Verordening), zo kort mogelijk is geweest.

De minister stelt in dit verband dat uit de tekst van artikel 4, tweede lid, van de Verordening, geen gemaximeerde termijn, doch een inspanningsverplichting blijkt en dat de voorzieningenrechter er ten onrechte aan voorbij is gegaan dat ook uit de Verordening niet valt af te leiden wat de consequentie is van het niet zo kort mogelijk na de door de vreemdeling geuite wens om hem internationale bescherming te verlenen, laten indienen van een aanvraag.

2.3. Ingevolge artikel 2, aanhef en onder c, van de Verordening wordt onder asielverzoek verstaan een verzoek van een onderdaan van een derde land dat kan worden opgevat als een verzoek om verlening van internationale bescherming door een lidstaat krachtens het verdrag van Genève en wordt elk verzoek om internationale bescherming als een asielverzoek beschouwd, tenzij de onderdaan van een derde land uitdrukkelijk vraagt om een andere vorm van bescherming waarvoor een afzonderlijk verzoek kan worden

ingediend.

Ingevolge artikel 4, tweede lid, van de Verordening wordt een asielverzoek geacht te zijn ingediend vanaf het tijdstip waarop de bevoegde autoriteiten van de betrokken lidstaat een door de asielzoeker ingediend formulier of een door de autoriteiten opgesteld proces-verbaal hebben ontvangen en dient bij een niet-schriftelijk verzoek de termijn tussen de intentieverklaring en het opstellen van een proces-verbaal zo kort mogelijk te zijn.

2.4. De vreemdeling heeft zich op 23 mei 2009 gemeld bij de Nederlandse autoriteiten. Op diezelfde dag is een dactyloscopisch onderzoek uitgevoerd en is een afspraakbevestiging opgesteld, waarin staat dat de vreemdeling zich, op een door de IND te bepalen datum en tijdstip, tot het Aanmeldcentrum in Ter Apel kan wenden voor het indienen van een asielaanvraag. Op 16 september 2009 heeft de vreemdeling het formulier voor de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 ondertekend. Uit onderzoek in het Eurodac-systeem is gebleken dat de vreemdeling op 17 oktober 2008 in Italië op illegale wijze de buitengrens heeft overschreden van de landen die aan de Verordening zijn gebonden. De vreemdeling heeft verklaard dat hij in Italië een asielaanvraag heeft ingediend en daar opvang heeft genoten. Vervolgens heeft de minister op 25 februari 2010 een verzoek om terugname bij de Italiaanse autoriteiten ingediend.

2.4.1. De doelstelling van de Verordening is het vaststellen van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten is ingediend. De Verordening ziet niet op de wijze van inrichting van de asielprocedures in de afzonderlijke lidstaten. In het licht hiervan en gelet op de tekst van deze bepaling, staat artikel 4, tweede lid, van de Verordening er niet aan in de weg dat een asielverzoek dient te worden ingediend door middel van een formulier. Artikel 4, tweede lid, van de Verordening geeft geen termijn voor het laten indienen van een asielverzoek met behulp van een formulier. Slechts voor het opstellen van een proces-verbaal is bepaald dat dit zo kort mogelijk na de intentieverklaring moet geschieden.

2.4.2. Gelet op het voorgaande, en nu voorts niet is gebleken van een zodanig tijdsverloop tussen de door de vreemdeling kenbaar gemaakte wens om hem internationale bescherming te verlenen en de uiteindelijke gelegenheid tot het indienen van het asielverzoek dat afbreuk wordt gedaan aan het uitgangspunt van de Verordening dat snel moet kunnen worden vastgesteld welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek, heeft de voorzieningenrechter in de omstandigheid dat in de onderhavige zaak tussen het uiten van de wens om internationale bescherming en de formele indiening van het asielverzoek ongeveer vier maanden zijn verstreken, ten onrechte aanleiding gezien voor de gegrondverklaring van het beroep.

Reeds hieruit volgt dat de grieven slagen.

2.5. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal het besluit van 13 april 2010 worden getoetst in het licht van de daartegen in eerste aanleg voorgedragen beroepsgronden, voor zover deze na hetgeen hiervoor is overwogen nog bespreking behoeven.

2.6. De vreemdeling heeft zich in beroep, onder verwijzing naar diverse stukken, samengevat en voor zover thans van belang, op het standpunt gesteld dat de minister in de verhouding tot Italië niet kon uitgaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel omdat de asielprocedure in Italië niet voldoet aan het Unierecht en overdracht aan dat land strijdig is met artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM). De minister had volgens de vreemdeling de behandeling van het asielverzoek dan ook op grond van artikel 3, tweede lid, van de Verordening aan zich moeten trekken.

2.7. Bij uitspraak van 14 juli 2011 in zaak nr. 201009278/1/V3 (www.raadvanstate.nl), heeft de Afdeling, samengevat weergegeven, overwogen dat uit het arrest van 21 januari 2011 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak M.S.S. tegen België en Griekenland, zaak nr. 30696/09, JV 2011/68 (hierna: het arrest in de zaak M.S.S.) voortvloeit dat ook in een situatie waarin een vreemdeling zijn stelling dat overdracht strijdig is met artikel 3 van het EVRM, louter onderbouwt met een beroep op algemene documentatie die informatie bevat over één of meer van de blijkens het arrest relevante aspecten, een zorgvuldige beoordeling daarvan geboden is.

2.7.1. In de onderhavige zaak heeft de vreemdeling zich, evenals in de zaak die heeft geleid tot voormelde uitspraak van 14 juli 2011, reeds in de besluitvormingsfase op documenten beroepen waarvan niet op voorhand kan worden gezegd dat ze niet relevant zijn voor de beoordeling van de vraag of de in het arrest in de zaak M.S.S. genoemde aspecten aan overdracht in de weg staan. Nu in het besluit een op deze documenten toegespitste standpuntbepaling ten aanzien van de volgens het arrest in de zaak M.S.S. relevante aspecten ontbreekt, zijn deze niet beoordeeld op de in het arrest in de zaak M.S.S. omschreven wijze.

2.7.2. Het beroep is reeds daarom gegrond. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling, gezien het vooroverwogene, het beroep tegen het besluit van 13 april 2010 alsnog gegrond verklaren en dat besluit wegens strijd met artikel 3:46 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) vernietigen.

2.8. De Afdeling ziet echter aanleiding met toepassing van artikel 8:72, derde lid, van de Awb te bepalen dat de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit in stand blijven.

2.8.1. Daartoe wordt in de eerste plaats verwezen naar voormelde uitspraak van 14 juli 2011 waarin reeds is overwogen dat er, gelet op de beoordeling waartoe het arrest in de zaak M.S.S. noopt, vanuit kan worden gegaan dat eventuele schendingen van het Unierecht in het land waaraan de

vreemdeling wordt overgedragen die buiten het kader van de door het EHRM in de zaak M.S.S. bij de beoordeling betrokken aspecten vallen en derhalve niet leiden tot de conclusie dat bij overdracht aan een andere lidstaat sprake is van een dreigende schending van artikel 3 van het EVRM, niet tot het oordeel leiden dat een lidstaat wegens dergelijke schendingen de behandeling van een asiolverzoek met toepassing van artikel 3, tweede lid, van de Verordening aan zich moet trekken. Uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 (www.curia.europa.eu) blijkt dat zo op de juiste wijze is beoordeeld of wordt voldaan aan de eisen die voortvloeien uit het Unierecht.

2.8.2. Voorts heeft de Afdeling in voormelde uitspraak van 14 juli 2011 overwogen dat ook indien de voorhanden documenten over de situatie in Italië worden beoordeeld op de wijze waarop dat in het arrest in de zaak M.S.S. is gepreciseerd, geen grond bestaat voor het oordeel dat de documenten waar de vreemdeling zich in die zaak op heeft beroepen, tot het oordeel moeten leiden dat hij niet aan Italië mag worden overgedragen.

De documenten waar de vreemdeling zich in deze zaak op heeft beroepen geven geen aanleiding voor een ander oordeel.

Ook het persoonlijk relaas van de vreemdeling biedt geen indicaties voor het oordeel dat de Italiaanse asielpcedure niet aan de daaraan te stellen eisen voldoet. De vreemdeling heeft immers verklaard dat hij in Italië een asielaanvraag kunnen indienen, naar aanleiding waarvan opvang aan hem is verleend en hij een zogenaamde "soggiorno" heeft gekregen die drie jaar geldig was. De vreemdeling werd in het verleden in Italië dan ook niet bedreigd met uitzetting naar zijn land van herkomst. Evenmin kan uit zijn verklaringen worden afgeleid dat hij eerder in dat land het slachtoffer is geworden van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

2.8.3. Onder deze omstandigheden ziet de Afdeling dan ook geen grond voor het oordeel dat door de overdracht van de vreemdeling aan Italië een situatie zal ontstaan die strijdig is met artikel 3 dan wel 13 van het EVRM en de minister zich om die reden niet met een beroep op het interstatelijk vertrouwensbeginsel op het standpunt kan stellen, dat ervan kan worden uitgegaan dat Italië de refoulementverboden niet zal schenden.

2.9. De minister voor Immigratie, Integratie en Asiel dient op na te melden wijze te worden veroordeeld tot vergoeding van bij de vreemdeling in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Maastricht, van 28 juli 2010 in zaak nr. 10/13903;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep gegrond;
- IV. vernietigt het besluit van de minister van Justitie van 13 april 2010, kenmerk 0909.16.1233;
- V. bepaalt dat de rechtsgevolgen van dat besluit geheel in stand blijven;
- VI. veroordeelt de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel tot vergoeding van bij de vreemdeling in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 874,- (zegge: achthonderdvierenzeventig euro) geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand. Het bedrag dient aan de secretaris van de Raad van State (bankrekening Raad van State 56.99.94.977) onder vermelding van het zaaknummer te worden betaald.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. H. Troostwijk en mr. N. Verheij, leden, in tegenwoordigheid van mr. J.H. van der Winden, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

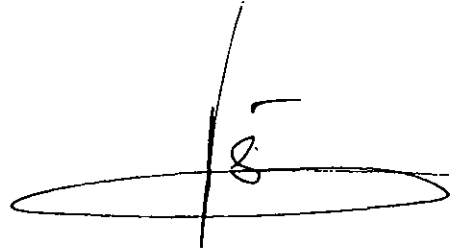
w.g. Van der Winden
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 26 januari 2012

348-719.

Verzonden: 26 januari 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' shape with a horizontal line across the middle and a small loop on the right side.

mr. H.H.C. Visser

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE, zittinghoudend te MAASTRICHT

Sector Bestuursrecht
Voorzieningenrechter

Procedurenummers: AWB 10/13905 en AWB 10/13903

Uitspraak

in het geding tussen

, verzoeker,

en

de Minister van Justitie, verweerder.

Datum bestreden besluit: 13 april 2010

Kenmerk: 0909.16.1233

V-nummer:

1. Procesverloop

Bij het in de aanhef van deze uitspraak genoemde besluit heeft verweerder de aanvraag van verzoeker om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000), afgewezen op de grond genoemd in artikel 30, eerste lid, aanhef en onder a, van deze wet, omdat Italië verantwoordelijk is voor de behandeling van deze aanvraag.

Tegen dit besluit is namens verzoeker beroep ingevolge de Algemene wet bestuursrecht (Awb) ingesteld bij deze rechtbank. Tevens is de voorzieningenrechter van de rechtbank verzocht ter zake een voorlopige voorziening te treffen.

Verweerder heeft de stukken die op de zaken betrekking hebben ingezonden en heeft tevens een verweerschrift ingediend.

De behandeling ter zitting heeft plaatsgehad op 15 juli 2010, alwaar verzoeker in persoon is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde A. Kurt-Geçoglu, advocaat te 's-Hertogenbosch. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door F.R. Baeten, werkzaam bij het Ministerie van Justitie. Als tolk is verschenen A.H. Sharif.

2. Overwegingen

In artikel 8:81, eerste lid, van de Awb is bepaald dat, indien tegen een besluit bij de rechtbank beroep is ingesteld dan wel, voorafgaand aan een mogelijk beroep bij de rechtbank, bezwaar is gemaakt of administratief beroep is ingesteld, de voorzieningenrechter

van de rechtbank die bevoegd is of kan worden in de hoofdzaak op verzoek een voorlopige voorziening kan treffen, indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

Het verzoek als bedoeld in artikel 8:81 van de Awb is gedaan terwijl beroep is ingesteld bij de rechtbank. Ingevolge artikel 8:86, eerste lid, van de Awb kan de voorzieningenrechter alsdan onmiddellijk uitspraak doen in de hoofdzaak indien hij na de behandeling van het verzoek ter zitting van oordeel is dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak. Op deze bevoegdheid van de voorzieningenrechter is gewezen in de kennisgeving aan partijen van de behandeling van het verzoek ter zitting.

Na kennisneming van de stukken en na de behandeling van het verzoek ter zitting is de voorzieningenrechter van oordeel dat nader onderzoek aan de behandeling van de zaak niet kan bijdragen. Ook overigens is niet gebleken van feiten of omstandigheden die zich tegen toepassing van het bepaalde in artikel 8:86, eerste lid, van de Awb verzetten.

De voorzieningenrechter doet dan ook onmiddellijk uitspraak in de hoofdzaak en overweegt daartoe als volgt.

Verzoeker heeft op 16 september 2009 de in rubriek 1 genoemde aanvraag ingediend.

Verweerder heeft deze aanvraag afgewezen. Verweerder heeft daartoe overwogen dat uit dactyloscopisch onderzoek met behulp van het Eurodac-systeem is gebleken dat verzoeker op 17 oktober 2008 Italië (illegaal) is ingereisd. Naar eigen zeggen heeft verzoeker op diezelfde dag een asielverzoek ingediend in Italië. Gelet op het bepaalde in artikel 16, eerste lid, onder c, van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van de Europese Unie van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (Verordening), heeft verweerder de Italiaanse autoriteiten op 24 februari 2010 verzocht verzoeker terug te nemen. De Italiaanse autoriteiten hebben niet binnen de, in het onderhavige geval van toepassing zijnde, termijn van één maand gereageerd, waarmee volgens verweerder de verantwoordelijkheid van de Italiaanse autoriteiten voor de (inhoudelijke beoordeling van de) asielaanvraag van verzoeker sinds 26 maart 2010 vaststaat.

Verzoeker kan zich met het bestreden besluit niet verenigen en heeft hiertoe het volgende aangevoerd. De asielprocedure en het niveau van voorzieningen die in Italië aan asielzoekers wordt verstrekt is in strijd met de Richtlijn 2003/9/EG. Verzoeker vreest daarnaast in Italië een met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) strijdige behandeling, mede gelet op het Italiaanse asielsysteem en het slechte niveau van de voorzieningen die aan asielzoekers ter beschikking worden gesteld. Ter onderbouwing van dit standpunt heeft verzoeker verwezen naar diverse stukken, onder meer naar recente door de President van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) getroffen interim measures alsmede naar een toewijzing van een voorlopige voorziening door de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State in dit kader. Verder heeft verzoeker verwezen naar een rapport van de European Committee for the Prevention of Torture and Inhuman or Degrading Treatment or Punishment van 28 april 2010, een brief van de Commissie van kerken en Conferentie Europese Kerken in Europa van 26 februari 2010 en een rapport van Artsen Zonder Grenzen van januari 2010.

AWB 10 / 13905 en AWB 10 / 13903

pagina 3

Klagen bij desbetreffende instanties/autoriteiten in Italië en het opstarten van procedures daartoe is volgens verzoeker praktisch onmogelijk. Van verweerder mag in dit verband worden verwacht dat hij onderzoek verricht naar de situatie in Italië.

Daarnaast stelt verzoeker zich op het standpunt dat op grond van artikel 4, tweede lid van de Verordening de termijn tussen de aanmelding op 23 mei 2009 en de daadwerkelijke ondertekening van de aanvraag op 16 september 2009 niet 'zo kort mogelijk' is geweest.

De voorzieningenrechter overweegt als volgt.

Op grond van artikel 3 van het EVRM mag niemand worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Ingevolge artikel 30, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 28 van deze wet, afgewezen indien een ander land, partij bij het Vluchtelingenverdrag ingevolge een verdrag of een dit land en Nederland bindend besluit van een volkenrechtelijke organisatie verantwoordelijk is voor de behandeling van de aanvraag.

In het onderhavige geval is de Verordening van toepassing bij het vaststellen van de verantwoordelijke lidstaat.

De voorzieningenrechter stelt vast dat verzoeker heeft verklaard dat hij Europa op 17 oktober 2008 via Italië illegaal is binnengereisd. Hij heeft daar, naar eigen zeggen een asielverzoek ingediend. Hij is in Italië in het bezit geweest van een verblijfsvergunning voor drie jaar. Verzoeker is Nederland binnengereisd en op 16 september 2009 heeft hij een asielverzoek ingediend.

Op grond van artikel 3, eerste lid, van de Verordening behandelen de lidstaten van de Europese Unie elk asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van hen wordt ingediend, hetzij aan de grens hetzij op hun grondgebied. Een asielverzoek wordt door een enkele lidstaat behandeld, namelijk de lidstaat die volgens de in hoofdstuk III van de Verordening genoemde criteria verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.

Op grond van artikel 16, eerste lid, aanhef en onder c, van de Verordening, is de lidstaat die krachtens deze verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek verplicht een asielzoeker wiens verzoek in behandeling is en die zich ophoudt in een andere lidstaat zonder daarvoor toestemming te hebben gekregen, volgens de in artikel 20 van de Verordening bepaalde voorwaarden terug te nemen.

Op grond van artikel 3, tweede lid, van de Verordening, voor zover thans van belang, kan, in afwijking van artikel 3, eerste lid, van de Verordening, elke lidstaat een bij hem ingediend asielverzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in de Verordening neergelegde criteria niet verplicht.

Op grond van artikel 17, eerste lid, van de Verordening kan de lidstaat waarbij een asielverzoek is ingediend en die van mening is dat een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van dit verzoek, zo spoedig mogelijk en in ieder geval binnen drie maanden na de indiening van het verzoek in de zin van artikel 4, tweede lid, van de Verordening, om overname verzoeken.

Op grond van artikel 4, tweede lid, van de Verordening wordt een asielverzoek geacht te zijn ingediend vanaf het tijdstip waarop de bevoegde autoriteiten van de betrokken lidstaat een door de asielzoeker ingediend formulier of een door de autoriteiten opgesteld proces-verbaal hebben ontvangen. Bij een niet-schriftelijk verzoek dient de termijn tussen de intentieverklaring en het opstellen van een proces-verbaal zo kort mogelijk te zijn.

Zoals tussen partijen onweersproken is gebleven, is bijna vier maanden verstreken tussen verzoekers eerste aanmelding en intentieverklaring (op 23 mei 2009) in het Aanmeldcentrum in Ter Apel en de indiening van het asielverzoek middels het zogeheten model i-formulier (op 16 september 2009).

Verweerder stelt zich in dit verband op het standpunt dat artikel 4, tweede lid, van de Verordening geen gemaximeerde termijn behelst maar enkel een inspanningsverplichting. Verweerder meent voor dit standpunt steun te vinden in de jurisprudentie en verwijst naar bij het verweerschrift overgelegde uitspraken van deze rechtbank, zittingsplaatsen Zutphen respectievelijk Almelo, van 10 maart respectievelijk 15 maart 2010. Verweerder stelt dat uit de Verordening niet valt af te leiden welke de consequentie is van het niet zo kort mogelijk na de intentieverklaring indienen van de asielaanvraag en dat nergens uit blijkt dat het door verweerder gehanteerde afsprakensysteem onrechtmatig is. Verweerder meent dat uitgegaan dient te worden van 16 september 2009 als aanvraagdatum en dat verweerder in het verlengde daarvan het terugnameverzoek bij de Italiaanse autoriteiten tijdig heeft ingediend.

De voorzieningenrechter volgt verweerdens standpunt in dezen niet en overweegt daartoe als volgt. Dat in het onderhavige geval een aanvraagformulier is ingediend op 16 september 2009 doet niet af aan het (onbetwiste) feit dat verzoeker al op 23 mei 2009 een intentieverklaring heeft uitgesproken, die op grond van de slotzin van artikel 4, tweede lid, van de Verordening, moet worden aangemerkt als een 'niet-schriftelijk verzoek', dat op zo kort mogelijke termijn dient te worden gevolgd door het opstellen van een proces-verbaal. In het onderhavige geval is na verzoekers intentieverklaring bijna vier maanden verstreken voordat verzoeker de asielaanvraag heeft kunnen indienen. Gelet hierop is de voorzieningenrechter met verzoeker van oordeel dat niet gezegd kan worden dat de termijn tussen de intentieverklaring en het opstellen van de aanvraag zo kort mogelijk is geweest.

Verweerder verwijst naar voornoemde twee uitspraken van deze rechtbank, zittingsplaatsen Zutphen en Almelo. In de uitspraak van de voorzieningenrechter te Zutphen – voor zover hier relevant – is overwogen dat de Verordening niet de consequentie vermeldt van het niet zo kort mogelijk na de intentieverklaring indienen van de asielaanvraag en dat niet blijkt dat Nederland in een dergelijk geval verantwoordelijk wordt voor de behandeling van de asielaanvraag. Vervolgens overweegt de voorzieningenrechter dat, nu er in het voorliggende geval minder dan drie maanden is verstreken, het betoog van de betrokken vreemdeling niet tot gegrondverklaring van het beroep leidt. In de uitspraak van de rechtbank te Almelo is – voor zover hier relevant – overwogen dat het enkele feit dat tussen de intentieverklaring en de indiening van de asielaanvraag twee maanden zijn verstreken, nog geen strijd met artikel 4, tweede lid, van de Verordening oplevert en dat uit de tekst van dit artikel niet blijkt van een concrete, gemaximeerde termijn, maar van een inspanningsverplichting.

De voorzieningenrechter overweegt dat uit de door verweerder overgelegde uitspraken niet blijkt dat er in deze uitspraken wordt uitgegaan van een ongemaximeerde termijn. In beide uitspraken wordt expliciet meegewogen dat er minder dan 3 maanden is verstreken tussen de

AWB 10 / 13905 en AWB 10 / 13903

pagina 5

intentieverklaring en de indiening van de asielaanvraag. De voorzieningenrechter ziet dan ook niet op voorhand dat deze uitspraken het standpunt van verweerder steunen dat als gevolg van het ontbreken van een gemaximeerde termijn, verzoeker geen beroep kan doen op de verplichting, voortvloeiend uit artikel 4, tweede lid, van de Verordening. Dat de Verordening geen gemaximeerde termijn noemt, maakt dit niet anders, mede gelet op de doelstelling(en) van de Verordening zoals weergegeven in de preambule bij de Verordening.

De voorzieningenrechter is met verzoeker van oordeel dat niet gezegd kan worden dat de termijn tussen de intentieverklaring en het indienen van de aanvraag zo kort mogelijk is geweest. De voorzieningenrechter is voorts niet gebleken dat verweerder zich heeft gehouden aan de uit de Verordening voortvloeiende (inspannings)verplichting er zorg voor te dragen dat de termijn tussen de intentieverklaring en het indienen van de asielaanvraag zo kort mogelijk is. De voorzieningenrechter ziet hierin voldoende grond om het beroep van verzoeker gegrond te verklaren, het bestreden besluit te vernietigen en te bepalen dat verweerder een nieuw besluit dient te nemen op de aanvraag van verzoeker.

Aan de vraag of verweerder ten aanzien van Italië heeft mogen uitgaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel wordt, gelet op het voorgaande, niet meer toegekomen.

Gelet op de omstandigheid dat uitspraak in de hoofdzaak wordt gedaan en het bestreden besluit daardoor niet langer onderwerp vormt van een door de voorzieningenrechter te beslissen geschil, bestaat er geen aanleiding meer voor het treffen van een voorlopige voorziening, zodat het daartoe strekkende verzoek zal worden afgewezen. De voorzieningenrechter acht termen aanwezig om verweerder overeenkomstig het bepaalde in artikel 8:75 in verbinding met artikel 8:84 van de Awb te veroordelen in de door verzoeker in verband met de onderhavige procedures, zowel ten aanzien van het beroep in de hoofdzaak, als ten aanzien van het verzoek om een voorlopige voorziening redelijkerwijs gemaakte proceskosten. Deze kosten zijn op de voet van de normen van het Besluit proceskosten bestuursrecht (Bpb) vastgesteld op het in rubriek 3 vermelde bedrag, waarbij voor de in aanmerking te brengen proceshandelingen van de gemachtigde van verzoeker twee punten zijn toegekend (voor het indienen van het verzoek- annex beroepschrift en het verschijnen ter zitting) en het gewicht van de zaak is bepaald op gemiddeld (wegingsfactor 1,0). Van andere ingevolge het Bpb voor vergoeding in aanmerking komende kosten is niet gebleken.

Nu blijkt het dossier geen toevoeging is verleend krachtens de Wet op de rechtsbijstand, dient het bedrag van de kosten ingevolge artikel 8:84, vierde lid, juncto artikel 8:75, eerste lid, van de Awb te worden betaald aan verzoeker.

AWB 10 / 13905 en AWB 10 / 13903

pagina 6

3. Beslissing

De voorzieningenrechter:

- verklaart het beroep gegrond en vernietigt het bestreden besluit;
- draagt verweerder op om een nieuw besluit te nemen met inachtneming van het gestelde in deze uitspraak;
- wijst het verzoek om een voorlopige voorziening af;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten ten bedrage van € 874,-, te betalen aan verzoeker.

Aldus gedaan door R.A.M.M. Gijselaers als voorzieningenrechter, in tegenwoordigheid van A.J.H. Bosgoed als griffier, en in het openbaar uitgesproken op 28 juli 2010.

w.g. A. Bosgoed

w.g. R. Gijselaers

Voor eenzijdend afschrift:
de wvd griffier:

Afschrift verzonden op: 28 JUL 2010

Tegen de uitspraak in de hoofdzaak staat het rechtsmiddel hoger beroep open bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, Hoger beroep vreemdelingenzaken, postbus 16113, 2500 BC 's-Gravonhage. De termijn voor het instellen van het hoger beroep bedraagt vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak. Ingevolge artikel 85 van de Vw 2000 dient het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing, indien niet is voldaan aan de vereisten genoemd in artikel 6:5, eerste lid, onder c en d, van de Awb of aan artikel 85, eerste of tweede lid, van de Vw 2000.

Indien hoger beroep is ingesteld kan ingevolge het bepaalde in artikel 88 van de Vw 2000 juncto artikel 8:81 van de Awb de Voorzitter van de Afdeling bestuursrechtspraak op verzoek een voorlopige voorziening treffen indien onverwijde spoed, galet op de betrokken belangen, dat vereist.

Tegen de uitspraak op het verzoek om een voorlopige voorziening staat geen rechtsmiddel open.

Justitie

Ministerie van Justitie
Immigratie- en Naturalisatiedienst

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
25 AUG 2010	
ZAAKNR.	201008358
AAN:	V2
BEHANDELD: DD:	PAR:

Postadres Postbus 118.5201 AC 's-Hertogenbosch

Afdeling bestuursrechtspraak Raad van State
Postbus 20019
2500EA 'S-GRAVENHAGE

Onderdeel
Contactpersoon
Doorkiesnummer(s)
Datum
Dossiernummer
Uw kenmerk
Bijlage(n)
Onderwerp

Proces Procesvertegenwoordiging

mr. M.M.J. Pleters

073 8883017

25 augustus 2010

0909-16-1233

2

Hoger beroep Minister van Justitie alsmede verzoek om een voorlopige voorziening /

Hierbij ontvangt u het hoger beroepschrift tegen de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank te 's-Gravenhage, zittinghoudende te Maastricht van 28 juli 2010, verzonden op 28 juli 2010, met kenmerk AWB 10/13903.

De machtiging tot het instellen van het hoger beroep is bijgevoegd.

Blijkens de bestreden uitspraak is de Minister gehouden een nieuw besluit te nemen met inachtneming van de uitspraak. Nu de Minister zich niet met deze uitspraak kan verenigen verzoek ik u bij wijze van voorlopige voorziening te bepalen dat de Minister geen nieuwe beslissing hoeft te nemen voordat uw Afdeling op het hoger beroep heeft beslist. Het belang van de Minister bij de gevraagde voorziening is, ongeacht de uitkomst van de procedure, gelegen in de vaststelling dat de Minister geen dwangsom verschuldigd zal worden over de periode van de behandeling van het hoger beroep. Daarnaast is het belang gelegen in het voorkomen van de situatie dat de Minister het beslisproces voortzet en de aanvraag met inachtneming van de uitspraak mogelijk inwilligt, terwijl met de gegrondverklaring van het hoger beroep de inwilliging weer teniet zou worden gedaan. Tenslotte is het belang van de gevraagde voorziening gelegen in het feit dat de overdrachtstermijn op 26 september 2010 verloopt.

Voor zover griffiegelden verschuldigd zijn machtig ik u deze van de bij u lopende rekening-courant van de Immigratie- en Naturalisatiedienst af te schrijven.

Hoogachtend,

A.R.J. Maas, procesvertegenwoordiger

Justitie

Immigratie- en Naturalisatiedienst

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
 Vreemdelingenzaken
 Postbus 20019
 2500 EA DEN HAAG

RAAD VAN STATE

INGEKOMEN

25 AUG 2010

ZAKNR.

AAN:

BEHANDELD: DD:

PAR:

Hoger beroepsschrift

vreemdelingenzaken

Van:
 de Minister van Justitie
 te Den Haag
 appellant
 gemachtigde: mr. A.R.J. Maas,
 ambtenaar ten departemente

Tegen:
 de uitspraak van de rechtbank te 's-Gravenhage, zitting houdende te Maastricht
 van 28 juli 2010
 met kenmerk AWB 10/13903

Inzake:

met IND-kenmerk 0909-16-1233
 aan te duiden als verweerder
 gemachtigde: mevrouw mr. A. Kurt-Gecoglu
 advocaat te 's-Hertogenbosch (Postbus 1535, 5200 BN)

Procesvertegenwoordiging
 IND

Postbus 118, 5201 AC 's-Hertogenbosch

Contactpersoon:
 mr. M.M.J. Pieters
 Tel. 073 8883017
 fax 073 8883087

1. Inleiding

De Minister van Justitie (verder: de Minister) komt hierbij in hoger beroep tegen de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank te 's-Gravenhage, zittinghoudende te Maastricht, (verder: de voorzieningenrechter) van 28 juli 2010, verzonden op 28 juli 2010, met kenmerk AWB 10/13903 in welke zaak de rechtbank het beroep van Iro Farah Dabalato (verder: verweerder) tegen het besluit van 13 april 2010 gegrond heeft verklaard, dit besluit heeft vernietigd, de Minister heeft opgedragen om met inachtneming van het gestelde in de uitspraak een nieuw besluit te nemen en de Minister in de proceskosten heeft veroordeeld (productie 1).

2. Achtergronden

- 2.1. Bij besluit van 13 april 2010 is de aanvraag van verweerder tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 Vw van 16 september 2009 afgewezen.
- 2.2. In de bestreden uitspraak heeft de voorzieningenrechter het daartegen door verweerder ingestelde beroep gegrond verklaard.
- 2.3. De Minister kan zich met deze uitspraak niet verenigen en komt daartegen hierbij tijdig in hoger beroep.

3. Grieven

- 3.1. De Minister heeft twee grieven tegen de bestreden uitspraak

Grief 1

- 3.2. Ten onrechte overweegt de voorzieningenrechter op pagina 4 van de bestreden uitspraak:

"De voorzieningenrechter volgt verweerdens standpunt in dezen niet en overweegt daartoe als volgt. Dat in het onderhavige geval een aanvraagformulier is ingediend op 16 september 2009 doet niet af aan het (onbetwiste) feit dat verzoeker al op 23 mei 2009 een intentieverklaring heeft uitgesproken, die op grond van de slotzin van artikel 4, tweede lid, van de Verordening, moet worden aangemerkt als een 'niet-schriftelijk verzoek', dat op zo kort mogelijke termijn dient te worden gevolgd door het opstellen van een proces-verbaal. In het onderhavige geval is na verzoekers intentieverklaring bijna vier maanden verstreken voordat verzoeker de asielaanvraag heeft kunnen indienen. Gelet hierop is de voorzieningenrechter met verzoeker van oordeel dat niet gezegd kan worden dat de termijn tussen de intentieverklaring en het opstellen van het proces-verbaal zo kort mogelijk is geweest."

Grief 2

- 3.3. Ten onrechte overweegt de voorzieningenrechter op pagina 5 van de bestreden uitspraak:

"[...] De voorzieningenrechter ziet dan ook niet op voorhand dat deze uitspraken (van de rechtbank, nevenzittingsplaatsen Zutphen respectievelijk Almelo, van 10 maart respectievelijk 15 maart 2010 – *toev.*

(dzz) het standpunt van verweerder steunen dat als gevolg van het ontbreken van een gemaximeerde termijn, verzoeker geen beroep kan doen op de verplichting, voortvloeiend uit artikel 4, tweede lid, van de Verordening. Dat de Verordening geen gemaximeerde termijn noemt, maakt dit niet anders, mede gelet op de doelstelling(en) van de Verordening zoals weergegeven in de preambule bij de Verordening."

Grief 3

- 3.4. Ten onrechte overweegt de voorzieningenrechter vervolgens op pagina 5 van de bestreden uitspraak:

"De voorzieningenrechter is met verzoeker van oordeel dat niet gezegd kan worden dat de termijn tussen de intentieverklaring en het indienen van de aanvraag zo kort mogelijk is geweest. De voorzieningenrechter is voorts niet gebleken dat verweerder zich heeft gehouden aan de uit de Verordening voortvloeiende (inspannings)verplichting (door) er zorg voor te dragen dat de termijn tussen de intentieverklaring en het indienen van de asielaanvraag zo kort mogelijk is. De voorzieningenrechter ziet hiertin voldoende grond om het beroep van verzoeker gegrond te verklaren, het bestreden besluit te vernietigen en te bepalen dat verweerder een nieuw besluit dient te nemen op de aanvraag van verzoeker."

- 3.5. Op de hiervoor genoemde en bestreden rechtsoverwegingen berusten de volgende rechtsoverwegingen op pagina 5 van de bestreden uitspraak. Gegrondverklaring van de hiervoor geformuleerde grieven tast ook de geldigheid van deze rechtsoverwegingen aan.

4. Toelichting op de grieven
- 4.1. In verband met de onderlinge samenhang van de grieven worden zij hierna gezamenlijk behandeld.
- 4.2. Uit Eurodac is gebleken dat verweerder via Italië de buitengrens van de lidstaten die gebonden zijn aan de Verordening 343/2003 (hierna: Vo 343/2003) heeft overschreden. Na met deze feiten te zijn geconfronteerd heeft verweerder verklaard dat hij op 17 oktober 2008 in Italië ook een asielaanvraag heeft ingediend. Het verzoek van Nederland aan Italië om terugname van verweerder op grond van artikel 16, eerste lid, aanhef en onder c, Vo 343/2003 dateert van 25 februari 2010. Italië heeft niet tijdig op het terugnameverzoek gereageerd. Daarmee staat sedert 26 maart 2010 de verantwoordelijkheid van Italië voor de asielaanvraag van verweerder vast.
- 4.3. Artikel 16, eerste lid, aanhef en onder c, Vo 343/2003 bepaalt:

"1. De lidstaat die krachtens deze verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek, is verplicht:
 (...)
 c. een asielzoeker wiens verzoek in behandeling is en die zich ophoudt in een andere lidstaat zonder daarvoor toestemming te hebben gekregen, volgens de in artikel 20 bepaalde voorwaarden terug te nemen;
 (...)".

4.4. Artikel 4, tweede lid, Vo 343/2003 bepaalt:

"Een asielverzoek wordt geacht te zijn ingediend vanaf het tijdstip waarop de bevoegde autoriteiten van de betrokken lidstaat een door de asielzoeker ingediend formulier of een door de autoriteiten opgesteld proces-verbaal hebben ontvangen. Bij een niet-schriftelijk verzoek dient de termijn tussen de intentieverklaring en het opstellen van een proces-verbaal zo kort mogelijk te zijn."

4.5. In paragraaf C3/2.3.1 Vc is het volgende bepaald:

"(...)

Ingevolge artikel 4, tweede lid, Verordening 343/2003 wordt een asielverzoek geacht te zijn ingediend vanaf het tijdstip waarop de bevoegde autoriteiten van de betrokken lidstaat een door de asielzoeker ingediend formulier of een door de autoriteiten opgesteld proces-verbaal hebben ontvangen. Met het oog op de toepassing van Verordening 343/2003 wordt onder een asielverzoek ook verstaan een mondelinge intentieverklaring waarvan op zo kort mogelijke termijn een proces-verbaal is opgesteld. Van een mondelinge intentieverklaring is sprake wanneer de asielzoeker zich daadwerkelijk ter indiening van een asielverzoek bij een daartoe bevoegde autoriteit heeft gevoegd. Dit laat onverlet dat de mondelinge intentieverklaring in de Nederlandse rechtsorde dient te worden geformaliseerd door middel van het indienen van een asielaanvraag (zie C11). Het begrip asielverzoek dient derhalve te worden onderscheiden van het begrip asielaanvraag in de zin van de Vw, die alleen schriftelijk met een vastgesteld model kan worden ingediend."

- 4.6. Verweerder is naar elgen zeggen op 15 mei 2009 Nederland ingereld en heeft zich op 20 mei 2009 aangemeld bij de korpschef van regionaal politiekorps Groningen.
- 4.7. Op pagina 4 van de thans bestreden uitspraak overweegt de voorzieningenrechter dat verweerders eerste aanmelding en intentieverklaring in het aanmeldcentrum in Ter Apel dateren van 23 mei 2009 en dat op 16 september 2009 het aanvraagformulier voor een verblijfsvergunning is ondertekend.
- 4.8. Op pagina 4, de vierde alinea en op pagina 5, eerste volledige alinea, van de bestreden uitspraak overweegt de voorzieningenrechter evenwel ten onrechte dat de Minister zich niet aan de verplichting, voortkomend uit artikel 4, tweede lid, Vo 343/2003 heeft gehouden, nu de termijn tussen de eerste aanmelding en de indiening van het asielverzoek bijna vier maanden bedraagt, en daarmee niet is voldaan aan de verplichting om zorg te dragen dat de termijn tussen de intentieverklaring en het opstellen van een proces-verbaal zo kort mogelijk is.
- 4.9. De Minister merkt op dat uit de tekst van artikel 4, tweede lid, Vo 343/2003 geen gemaximeerde termijn, doch een inspanningsverplichting blijkt. De Minister ziet zich in deze gesteund door de jurisprudentie van diverse nevenzittingsplaatsen.

Zie:

• *Rechtbank te 's Gravenhage, zittinghoudende te Zutphen, 10 maart 2010, Awb 10/1858 en 10/1860 (productie 2);*

*Rechtbank te 's Gravenhage, zittinghoudende te Almelo,
15 maart 2010, Awb 10/1283 (productie 3)*

Overigens merkt de Minister op dat dit vraagstuk op 8 april 2010 ter zitting van uw Afdeling is behandeld, ten aanzien van de zaak met kenmerk 200906264/1.

- 4.10. Tevens merkt de Minister op dat de voorzieningenrechter heeft nagelaten aan te geven welke consequentie is verbonden aan het tijdsverloop tussen de intentieverklaring en de daadwerkelijke asielaanvraag. Uit Vo 343/2003 valt evenmin af te leiden wat de consequentie is van het niet zo kort mogelijk na de intentieverklaring indienen van een aanvraag. Niet blijkt dat Nederland in een dergelijk geval verantwoordelijk wordt voor het inhoudelijk behandelen van de asielaanvraag dan wel dat een andere (eerdere) datum heeft te gelden als datum waarop de asielaanvraag geacht wordt te zijn gedaan.
- 4.11. De Minister meent dat gelet op het vorenstaande moet worden geconcludeerd dat de voorzieningenrechter een onjuiste uitleg heeft gegeven aan het bepaalde in artikel 4, tweede lid, Vo 343/2003, om welke reden de bestreden uitspraak dient te worden vernietigd.

5. **Conclusie**

De Minister concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep, vernietiging van de bestreden uitspraak en ongegrondverklaring van het door verweerder tegen het besluit van 13 april 2010 ingestelde beroep.

's-Hertogenbosch, 25 augustus 2010

Gemachtigde,

A.R.J. Maas, senior procesvertegenwoordiger

*Ministerie van Justitie
Immigratie- en Naturalisatiedienst
Proces Procesvertegenwoordiging
Postbus 118, 5201 AC 's-Hertogenbosch*